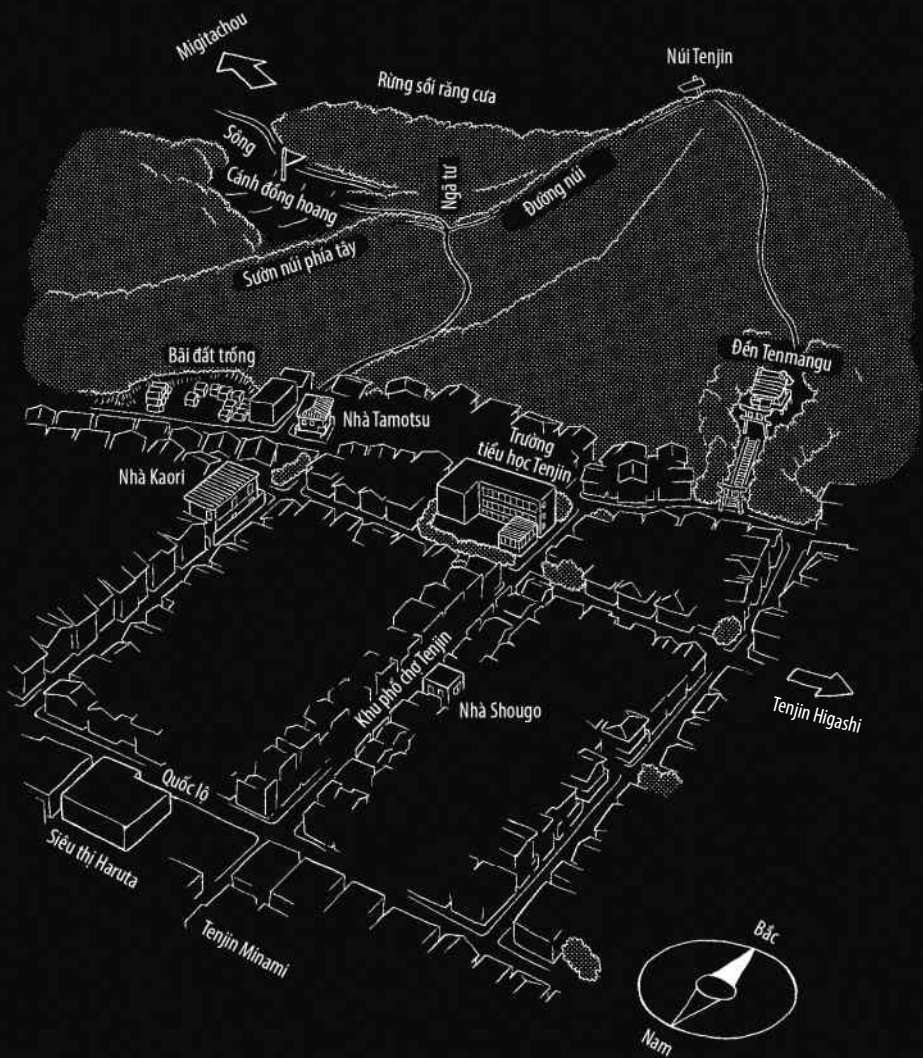




Căn cứ bí mật dưới tán rừng mùa hạ



Masamoto Nasu

Takane Kurosu vẽ - Thu Hằng dịch

Căn cứ BÍ MẬT dưới TÁN RỪNG MÙA HẠ

[Sách dành cho lứa tuổi tiểu học]

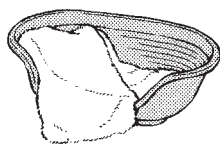
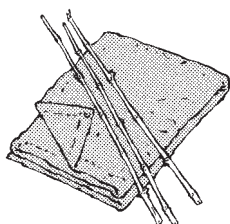
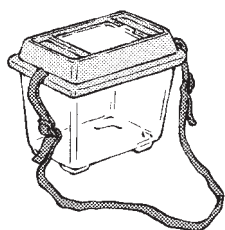


NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Mục lục



1	Ưu điểm của Shougo	9
2	Kế hoạch cắm trại	20
3	Thêm một người chăm sóc	28
4	Chuẩn bị sẵn sàng	37
5	Đêm ở bãi tập kết vật liệu xây dựng	46
6	Biến cố lớn	56
7	Nhóc Shiro bị lạc	65
8	Thung lũng bọ cánh cứng	74





9 Căn cứ bí mật 86

10 Chuyến dã ngoại của anh trai..... 98

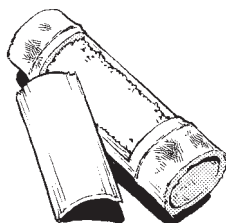
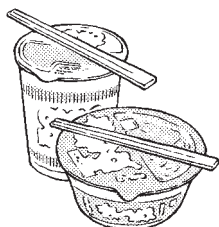
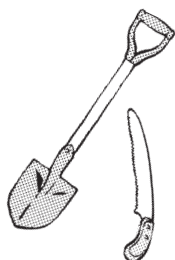
11 Dựng lều 108

12 Sau cơn bão..... 116

13 Chiến lược của anh trai..... 127

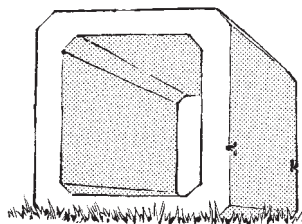
14 Đêm ở túp lều trên núi..... 136

15 Tạm biệt căn cứ bí mật..... 147



CHƯƠNG I

Ưu điểm của Shougo



Tớ vừa ra cổng trường thì bỗng nhiên cảm thấy ai đó vỗ nhẹ vai mình.

“Morita, cùng về không?”

Tớ định ninh sẽ là cánh tay ai đó thân thuộc vô tư quàng vào cổ tớ, nhưng không phải.

Cái bản mặt vênh vang của Kurahashi Shougo lộ ra.

“Ồ... nhưng... nhà tớ ở phố Tenjin Nishi mà.”

“Tớ biết chứ.” Shougo khệnh khạng đáp, vừa đi vừa khoác vai Tamotsu.

Bị Shougo cao nhòng tì đề lên vai, Tamotsu nhỏ nhẩn bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Thôi mà... Nhà cậu ở phố chợ cơ mà nhỉ?”

“Không sao cả. Hôm nay tớ đi vòng chút cũng được.” Shougo làm lơ lời Tamotsu, và quay ngoắt sang chuyện khác. “Tuần lễ vàng⁽¹⁾ vừa rồi cậu có được đi chơi đâu không đấy?”

“Không. Tớ ở nhà thôi, chơi điện tử với anh tớ.”

“VẬY À? HÌNH NHƯ ANH CẬU HỌC LỚP SÁU RỒI, NHỈ?”

Tamotsu gật đầu, trong lòng ngổn ngang nghĩ ngợi.

Tớ chưa từng nói chuyện riêng với Kurahashi Shougo. Chúng tớ học khác lớp, nhà lại cách xa nhau. Tớ biết nhà Shougo, cái cửa hàng nhỏ nằm giữa phố chợ Tenjin tấp nập. Cậu ấy không sống cùng với bố. Mẹ cậu ấy một mình trông nom cửa hàng, bác ấy bán đất hàng ra phết.

Mặc dù Tamotsu đã nghe mẹ kể thế, nhưng cậu chưa bao giờ đến cửa hàng của mẹ Shougo. Biết Shougo chẳng qua vì khối bốn trường tiểu học Tenjin có nhỡn hai lớp 4-1 và 4-2, nên học trò gần như biết hết mặt, hết tên nhau mà thôi.

(1) Tuần lễ vàng là khoảng thời gian từ 29/4 đến hết tuần đầu tiên của tháng Năm, người dân Nhật nghỉ ngơi và tham dự các lễ hội tung búng.

Tớ có nghe các bạn lớp 4-2 kháo nhau về Shougo. Cậu ấy cao lớn lại hung hăng, không vừa ý điều gì là giờ ngay nắm đấm. Chắc bởi vậy mà chẳng mấy ai chơi cùng.

Cơ mà... Ừm... Thì đó là tin đồn thôi. Nhưng đừng một cái, Kurahashi Shougo đòi đi cùng thì Tamotsu bối rối lắm.

“Nhà tớ bán hàng mà. Tuần lễ vàng thì cũng phải mở cửa, nên tớ cũng chẳng được đi đâu chơi cả. Thế nên ngày nào tớ cũng định đi thám hiểm đấy!”

“Thám hiểm á...?”

“Ừ! Tớ đây đã đi thám hiểm hết mọi góc ngách khắp khu này. Sang cả phía nhà cậu rồi. Và tớ đã tìm ra chỗ này, hay lắm đấy.”

Shougo cuối cùng cũng bỏ cái tay khỏi vai Tamotsu. Cậu bé ngó trước ngó sau, rồi hạ giọng.

“Mà thật ra, tớ còn tìm thấy thứ này hết xảy cơ! Có muốn cùng đi xem luôn không?”

Thì ra vì thế mà Shougo rủ Tamotsu cùng về.

“*Chỗ hay lắm* là chỗ nào? *Thứ hết xảy* mà cậu bảo là cái gì?” Tamotsu hỏi.

Shougo cười toe toét.

“Ngay gần nhà cậu thôi. Mà... Cứ đi với tớ đến đó là cậu sẽ hiểu!”

Shougo rảo bước.

Phố Tenjin Nishi nhà Tamotsu là khu dân cư nằm dưới chân sườn phía tây núi Tenjin. Có nhiều tuyến đường chạy qua khu này.

Giờ thì Shougo đang bước phăm phăm trên con đường men theo chân núi. Nhà Tamotsu cuối đường, nên có lẽ *chỗ hay lắm* mà Shougo nhắc tới chắc gần nhà Tamotsu.

Shougo đột ngột dừng bước, liếc nhìn Tamotsu.

“Đến rồi nè!”

Tamotsu ngó nghiêng, nhưng không thấy thứ gì *hết xây* như Shougo tả cả.

Mạn trái đường là khu phố dân cư đông đúc, còn phía bên phải là bãi đất trống người ta san sườn núi mà thành, phía trong xếp hàng ống ống bê tông, cái vuông cái tròn. Đây là bãi tập kết vật liệu xây dựng.

Shougo dớn dác ngó nghiêng. Sau đó, cậu lặng lẽ ra hiệu cho Tamotsu, rồi từ từ bước vào bãi đất trống. Cỏ dại um tùm nên hơi khó đi. Shougo tiến lên trước, lấy chân rẽ cỏ. Rồi cậu đến bên một ống bê tông. Nhìn gần mới thấy những ống bê tông này to chừng, hai cậu bé cứ thẳng lưng mà đi trong lòng ống, chẳng cần khom người. Shougo lách vào trong cùng, ngó một cái ống vuông.



Bỗng nhiên, Shougo cất giọng, nhẹ nhàng đến bất ngờ.

“Shiro ơi! Nhóc Shiro ơi...!”

Thế rồi, tớ nghe thấy tiếng kêu “meo” vọng ra từ lòng ống.

Tamotsu lập tức nhận ra, là tiếng mèo con đây mà.

Chỉ lúc sau, chú mèo bé xinh lon ton chạy ra khỏi ống, dụi dụi vào chân Shougo.

“Nhóc Shiro ơi, chắc em cô đơn lắm nhỉ? Thương thương! Anh đến chơi với em nè!”

Shougo ôm mèo nhỏ rồi bế nó lên, để mũi nó đụng đụng vào mũi Tamotsu.

“Sao nào? Dễ thương chưa? Tên em ấy là Shiro đấy!”

Đôi mắt Shougo dịu dàng hẳn, môi cậu ấy cũng không còn mím chặt.

“Chỗ tớ kể với cậu là nơi này nè. Còn *thứ hết xảy* chính là bé mèo này đấy! Khi tớ đi thám hiểm bãi đất trống trong dịp nghỉ tuần lễ vàng, tớ đã gặp em ấy. Thấy em ấy dễ thương quá, tớ định mang về nuôi, nhưng nhà tớ buôn bán nên không nuôi con gì được. Thế là tớ đành chăm em ở đây...”

Shougo liếc Tamotsu.



“Tớ chưa nuôi mèo bao giờ nên không biết cho em ăn gì... Mà tớ nghe bảo nhà cậu nuôi mèo...”

Quả thực, đến đây thì mọi thắc mắc về lí do Shougo rủ rê Tamotsu đến tận chỗ này đều cả hai chưa từng thân thiết đã được giải đáp.

Shougo dí con mèo cho Tamotsu bế, rồi mở cặp sách, lấy ra mẩu bánh mì và hộp sữa. Có vẻ cậu bé để dành đồ ăn từ bữa trưa ở trường cho mèo.

Tamotsu trông mèo, còn Shougo vội vàng bò vào ống. Thoáng sau, cậu bò ra, cầm theo cái bát nhôm nhỏ. Cậu đặt bát xuống đất, đổ sữa rồi thả vụn bánh mì vào.